

živného povolil, zamítl však návrh na povolení zajišťovací exekuce. Rekursní soud k dlužníkovu rekursu napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zamítl návrh na povolení exekuce k vydobytí výživného.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu ve Fünfhaus ve Vídni ze dne 13. března 1922 byl povinný odsouzen, by platil vymáhajícimu věřiteli na výživné měsíčně 200 marek. V exekučním návrhu se žádá o povolení exekuce k dobytí zadrženého výživného 57.600 Kč a k zajištění nesplatného výživného 19.200 Kč, tedy něčeho jiného, než k čemu byl povinný odsouzen a na co zní exekuční titul. V exekučním řízení nelze řešiti otázku přeměny na jinou měnu v určitém kursu. Vymáhající věřitel jest oprávněn požadovati placení jen ve měně, na kterou zní exekuční titul. Ježto tedy z exekučního titulu není zřejmo, že povinný jest povinen plniti to, co vymáhající věřitel od něho exekučním návrhem požaduje, nelze povolit exekuci k vymožení jiného předmětu podle § 7 ex. ř.

Čís. 11443.

Řešení otázky, v jakém rozsahu přísluší svéprávnému nepominutelnému dědici nárok na doplnění povinného dílu, nespadá do působnosti nesporného soudce a nesmí o ní nesporný soudce rozhodovati ani v usnesení, jímž rozhodoval podle §§ 109 a 112 nesp. říz. o předloženém soupisu. Jest věcí dědice, by za pozůstalostního řízení použil práv příslušejících mu podle §§ 784, 804 a 812 obč. zák.

(Rozh. ze dne 4. března 1932, R I 109/32.)

V pozůstalostním řízení žádal svéprávný testamentární a zároveň nepominutelný dědic, který se přihlásil k pozůstalosti výmínečně ze závěti, o doplnění povinného dílu. Oba nižší soudy rozhodly o návrhu věcně.

Nejvyšší soud poukázal návrh na pořad práva.

Důvody:

Řešení otázky, v jakém rozsahu přísluší svéprávnému nepominutelnému dědici nárok na doplnění povinného dílu, nespádalo do působnosti nesporného soudce a neměl se proto s otázkou tou ani zabývati, ježto nebyla jeho úkolem, a bylo věcí dědice, by za pozůstalostního řízení použil práv příslušejících mu podle §§ 784, 804 a 812 obč. zák. (rozhodnutí čís. 9266 a 9360 sb. n. s.). Neměl-li se pozůstalostní soud zabývati s řešením otázky povinného dílu, nesměl o ní ani rozhodovati v usnesení, jímž rozhodoval podle §§ 109 a 112 nesporného pat. o předloženém soupisu, neboť k rozhodování otázky té byl povolán jen sporný soudce. Trpí proto napadené usnesení jakož i usnesení prvního soudu,

pokud se zabývá řešením otázky doplnění povinného dílu zmatečnosti podle § 41 d) zákona čis. 100/1931 sb. z. a n., k níž jest hleděti z úřadu (§ 41 posl. odst. uvedeného zákona).

Čís. 11444.

Okresní správní komise (v Čechách) není procesně způsobilá.

(Rozh. ze dne 4. března 1932, Rv I 89/31.)

Žalobu proti okresní správní komisi v F. v Čechách o b a n i ž š í s o u d y zamítly z věcných důvodů.

N e j v y š š í s o u d k žalobcovu dovolání zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Především jest podle prvního odstavce § 6 c. ř. s. z úřadu zkoumati, zda má žalovaná procesní způsobilost, — zda jest způsobilá, jednati na soudě, samostatně jako strana. Stranou rozepře může býti jen právní podmět, osoba fysická nebo právnická. Žalobce podal žalobu na »Okresní správní komisi v F.« a s ní jako se žalovanou byl celý spor projednán. Ale správní komise, pokud trvala, nebyla vůbec právnickou osobou, nýbrž byla jen úřadem, který obstarával věci a spravoval jmění zastupitelského okresu na místě okresního zastupitelstva. (Zákon ze dne 25. července 1864, čis. 27 zems. zák. pro Čechy). Úřad jako takový není však podmětem právním a nemůže býti odsouzen k placení, jak o to žádá žalobce. Žaloba, v níž byla naznačena okresní správní komise sama jako žalovaná, nehodila se vůbec k tomu, by o ní bylo zahájeno soudní řízení. (Srovnej rozhodnutí čis. 1489, 1834 a 8431 sb. n. s.) Bylo proto podle §§ 477 čis. 5, 478 a 513 c. ř. s. pro zmatečnost zrušiti rozsudky obou nižších soudů i s předcházejícím řízením a žalobu odmítnouti.

Čís. 11445

Pojišťovací smlouva.

Pokud stačí, byla-li žádost o reaktivaci pojištění podepsána a podána manželkou pojistníka na základě zmocnění uděleného jí právě před tím, než byl pojistník dodán do ústavu choromyslných. Zmocněním, by věc s pojišťovnou uvedla do pořádku, byla manželka i zmocněna, přijati za svého manžela prohlášení povolující reaktivaci.

Pokud nebylo třeba, by pojistník na život, jehož zdravotní stav se zhoršil, pojišťovnu v žádosti o reaktivaci pojištění na to upozornil, nýbrž bylo na pojišťovně, by si okolnosti potřebné pro rozhodnutí sama zjistila.

(Rozh. ze dne 4. března 1932, Rv I 337/31.)